

Houtman schijnt er de lucht van gekregen te hebben;.... wel wat laat, zul je zeggen.... Maar de eigenaar ontdekt zoo iets altijd later dan alle andere menschen.... Nu ze niet meer bang hoefden te zijn voor de vuisten van Lichtenberg, hebben gediensstige geesten zich gehaast hem te waarschuwen.... En ik kwam hem daarstraks tegen op weg naar Van der Scheer; ziedende.... Hij liet 't er niet bij zitten; hij zou tegen den baas zeggen, dat Lichtenberg een kerel was, met wien niemand kon samenwerken...."

„Maar Van der Scheer weet toch zelf, dat 't een goed planter is”.

„Nou ja, maar als Houtman de reden zegt.... Je weet toch, dat mevrouw Van der Scheer nog geen jaar geleden.... Ja, Gine van der Scheer en in haar eigen huis gesnapt met dien Pool van Soengei Itam.... Sindsdien is hij sans pardon voor kerels, die op het jachtterrein van een ander...."

„Enfin, morgen is Lichtenberg weg. En als Houtman een kerel is, zal hij haar wel klein krijgen. 't Zou de eerste vrouw niet zijn, die den bereikbaren echtgenoot de voorkeur gaf boven den verren vriend. En omgekeerd."

„Meestal omgekeerd", zei de ander, terwijl zijn vroolijke, roode kop vol rimpeltjes trok van het lachen, „Such is colonial life”.

Kwamen dan zelfs op de verbijsterendste dagen oogenblikken van onverschillige uitputting, waarbij je gewoon weer aan alles kon denken en je bijna kon voorstellen, dat 't leven nog normaal was? Over twintig uur zou Otto weg varen naar de onbereikbaarheid van Europa; en nauwelijks vier uur geleden had haar man hier in deze zelfde kamer gestaan en haar toegeroepen, dat ze nooit meer in zijn huis en nooit meer bij haar eigen kinderen zou mogen komen; — toch liep ze nu gewoon heen en weer, borg haar kammen en borstels op en trok met een zeker genoegen de koele zijden kimono aan. Geloofde ze niet, dat het werkelijk waar was, het scheiden van Otto, het scheiden van Jan en Marietje? Of kwam het er eigenlijk niet zoo erg veel op aan, wat een mensch overkwam, omdat elk hart toch maar tot een beperkte spanning in staat is en alles, wat hem daarboven nog opgeladen wordt, aan zijn vermogen om het te doorvoelen ontsnapt? Had ze verdriet? Maar ze had zelfs gegeten van de spijzen, die Otto haar had laten brengen; ze kon er zich zelfs voor interesseeren, of ze hetzelfde menu zou hebben gehad, als de menschen van den feestelijken disch en of er veel op hem gespeecht zou zijn.... Eigenlijk had ze wel kunnen meedoen.... Als ze zich niet zoo moe had gevoeld, zou ze denken, dat er niets bizonders gebeurd was.... Maar aan die zieke moeheid zou ze den volgenden dag zooveel kunnen toegeven als ze wilde; deze laatste uren met hem, deze kostbare uren had ze toch liever.... Of kon ze morgen